

Den bästa resan.

Jag vill berätta för dig som medlem hur det kan vara att möta de människor som nås av vår hjälp ifrån Filippus. Med den första resan färskt i minnet. Året var 2007 och jag blir samtidigt farmor. Den kallades för Påskresan och det är redan för 12 år sedan. Jag fortsatte att åka ner två gånger om året. Något år blev det tre tillfällen av fyra, ner till Ukraina. Jag kan nog säga att jag har ett andra hemland. Att möta människor i fattigdom som ändå lever i tacksamhet i vardagen. Även det svåra att inse att misär och hopplöshet är som närmaste grannar till tacksamhet. Nu närmar jag mig den 20:e resan och alla intryck har fått mig som människa att tänka efter och givit nya insikter. Mycket värdefullt och lärorikt att se omgivningen i ett större perspektiv, än de jag ser närmast mig själv. Östeuropa har en historia som den nu levande generationen fortfarande är ögonvittnen till. Landet Ukraina har de senaste 20 åren strävat hårt för fortsatt utveckling och försörjning. Deras självständighet har satts på prov genom gränsstridigheter och annekteringen av Krimhalvön. Det var 2014 på hösten, efter den resan behövde jag extra tid att bearbeta alla intryck. Då trodde jag att det skulle bli den sista, för min del. Jag kunde själv se att landet var i beredskap, för att försvara sig. På vägen förbi oss pas-

serade bussar med kamouflageklädda unga män. En kväll där vi bodde var det en tv utsändning om det senaste striderna konsekvenser. De visade vad missiler gör med ett bostads hus. I min värld hade jag aldrig tänkt eller förstått, med vilken kraft allt förstörs. I ett ögonblick flyr människor och lämnar allt. Hit når hjälpen, men de får ändå fortsätta kämpa för sina liv. Vid ett annat tillfälle stod vi med buss och trailer och tankade. Då bruset av trafik avbröts. Nu hörs ljudet av militära helikoptrar som närmar sig och flyger rakt över oss. Jag tror de var sex stycken. De dånade högt, när luftströmmar av rotorvingarna var så nära. Inom mig frågade mig själv -Vad gör jag här? När radio och tv inne på macken beskrev hur pansarvagnar drog in vid östra gränsen. Vi kunde åka tryggt hemåt. Jag har sedan dess ofta tänkt på att hoppet är det sista som överger oss människor. Kanske ett ordspråk som innehåller en liten sanning.

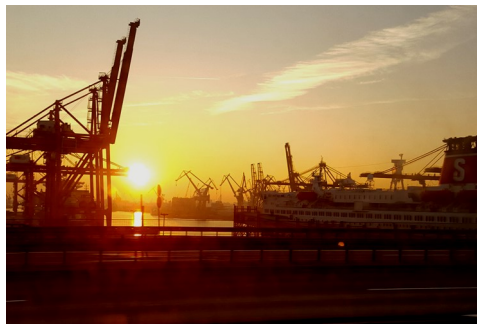

Kontakten med de olika familjerna som jag tidigare träffat har hållits vid liv och efter några år kommer längtan att återse dem. Jag sitter med i styrelsen i Filippus och har hållit mig uppdaterad hur de olika hjälpsändningarna nått långt in igenom olika check Points i östra delen av Ukraina. De två åren som kyrkan i Betel byggts har jag ändå

upplevt delaktighet genom förbön och uppmuntran, till de arbetslag som genomfört allt de praktiska. Orden ifrån en annan styrelseledamot blir så **levande** hösten 2018 Jag får frågan -*Vad är det som hindrar att du åker med?* Jag blev alldeles tyst. Det var som att Herren hade ställt frågan och jag kunde bara svara. **(Daniel 10:19)**

Tala Herre din tjänare hör.

Återigen ska jag få möta de som ropar på hjälp. **Den bästa resan** kanske jag säger om alla som jag varit med om, men den här var annorlunda.

Jag såg en vacker soluppgång vid Polens hamn. Jag andades skogsluft vid sommarhemmet i Lutsk. Underbar Hellig närvaro i lovsången, när jag prisade Gud för missionsuppdraget. Fortsätter mot staden Berdichev och det snöar och allt är vitt. Vi är en liten grupp som besöker områden vi inte skulle kunna nå om vi varit fler. Jag vill berätta om ett av besöken, som vi inte har på bild. Ingen av oss kunde ta foto. Det var med vördnad vi besökte den gamle mannens hem, där fanns en dotter som grät när vi kom. En av barnen låg på sjukhus medvetlös. Alla pengar gick till att betala för barnets vård. Ett annat barn satt på en säng uppkruken i ett hörn. Det ser på oss med orolig blick. Jag kan inte lämna rummet och sätter mig på huk, i den andra änden vid

sängen. Jag tar fram ur min ryggsäck, en nalle och barnet kommer allt närmare. Vi möts då rädslan bryts och övergår till nyfikenhet. När nallen överlämnas finns inte ord att beskriva barnets ögon i tacksamhet. Jag tror det var Guds brinnande kärleksblick, genom detta barn. Jag tittar på vår tolk Sergei och i samma mening är vi fylld av tro för barnet på sjukhuset. Jag famnar om kvinnan som gråter och ber för hennes situation, Sergei tolkar till henne. De övriga ställer sig i ring omkring och vi ber. Förbön är vår väg till Gud i Jesu Namn. Jag tror det är viktigt att berätta att vi hjälper med kläder och skor. Vi ber om frälsning och helande till kropp, själ och ande. Det är vad Filippus uppdrag innehåller, att vara Guds medarbetare. Nu kommer vi oss hemåt en dag tidigare då det som var planerat hade gått bättre än vi hoppats på. Vi är vid gränsen för att åter ändå hemåt och utan fördröjning får vi klartecken. Väl hemma i Sverige, nås vi av nyheterna om vad som utspelar sig vid en bro, en övergång till Krimhalvön. De utlyser undantagstillstånd. Tänk att vi åkte hem en dag tidigare. Vi behövde inte bli stående i tullen, då gräns övergångarna blev hårdare bevakade. Där ser jag Guds beskydd om hur han är med i alla detaljer, så väl bygget i Lutsk, kläder fram till gränsstriderna och en enskild familj med en gråtande mor. **Den bästa resan** var nu avslutad och gav ny inspiration till att vara delaktig i fortsättningen.

//Eva Bylund

